

Ondrej Čiliak má novú zbierku básní.

Ondrejovi Čiliakovi vyšla v minulých dňoch v poradí už desiatu zbierka poézie pod názvom ***Hudba zo stromov***. 19. apríla 2010 ju v Zlatej sále Bojnického zámku slávnostne vypravili na cestu k svojim čitateľom. Knihu krstili spisovateľ Rudolf Dobiáša riaditeľ Slovenského národného múzea – Múzea Bojnice Ján Papco lupienkami z čerešní.

Knihu ilustroval výtvarnými fotografiami prievidský fotograf **Pavol Remiaš**.

„Nielen medzi riadkami, ale aj v texte môže čitateľ nájsť to, čo považoval za beznádejne stratené: pocit bezpečia a istoty, a to aj v prípade, že dovtedy nemal ani tušenia o svojom ohrození ľudskom i duchovnom. Áno, Čiliak priniesol do poézie staronové témy domova, prírody, lásky kolorovanej jemnou erotikou, básnickou krajinomalbou, na pozadí ktorej sa človek poľudšťuje a pokúša sa nájsť sám seba, svoje miesto na tomto svete, v tomto čase, v tomto živote. Pokojný rytmus jeho básní je možno uspávajúci ako žblnkot potoka, ale práve s ním môžeme zažiť zdanlivo banálny pocit, že život je krásny boží výmysel. Básnik pomenúva aj naše príbehy, ktoré sme zatvorili do svojich srdc namiesto toho, aby sme ich vyšepkávali do vtáčieho štebotu a ponúkli vode a vetru,“ uviedol spisovateľ Rudolf Dobiáš, ktorý stál pri zrode jeho tvorby.

Ondrej Čiliak sa narodil 1. septembra 1951 v Novákoch. Po absolvovaní Filozofickej fakulty UK (odbor žurnalistika), pracoval ako redaktor regionálnych novín, v súčasnosti je bibliografom Hornonitrianskej knižnice v Prievidzi.

Zostavil a vydal personálne bibliografie: **Vavrinec Benedikt z Nedožier**, **Daniel Hevier** (spoluautor), **Milan Kraus**, **Jaroslav Schut**, **Anton Baláž** a iné. Je autorom učebného textu **Cesty do minulosti Prievidze**. Vydal básnické zbierky: **Ústami spravodlivých** (1973), **Podhorské hladiny** (1977), **Čistá po dotyku** (1980),

Tváre v zrkadle (1981), **Cesta do nežnosti** (1981), **Aréna** (1986), **Planetárium** (1990), bibliofíliu **Ostré ticho** (Márius Maták, 1999), **Dobrá vietor** (2001).

Jeho básne sa vyznačujú dôvernou znalosťou zložitých stránok ľudského bytia, prekvapujúcou mierou obraznosti a najmä nevšednou hĺbkou citu.

Svoju prvú báseň venoval matke. Potom sa čoraz častejšie utiekal k veršom - pri prvých sklamaniach, keď prekypoval šťastím, alebo ak chcel niečo povedať.

Dlho si desiatky popísaných papierov nechával pre seba. Až raz, ako študent prievidskeho gymnázia sa osmelil a ukázal svoje verše triednej profesorky Lujze Klinovskej. Takto sa dostali po prvý raz do celoštátnej súťaže stredoškolákov do Hodonína. A hneď úspešne. Získali tretie miesto. To bol doping, s akým ani nepočítal. Písal takmer denne, triedil, nechal "uležať" a potom sa k napísanému vracal. A keď o niekoľko rokov, v roku 1972, národný umelec Vojtech Mihálik začal v Novom slove viesť rubriku Z najmladšej poézie, poslal mu na posúdenie tridsať svojich básní, ktoré pokladal za najlepšie. Mladý autor mu píše:

" Básne píšem moderným štýlom, ale myšlienky, ktoré v nich vyjadrujem, sú staré. Neusiloval som sa o intímnu lyriku ani o sentimentálne básne, ale o reálne zobrazenie skutočnosti, o filozofický pohľad na život. Išlo mi vždy o to, aby báseň dala aspoň niečo čitateľovi.

Do akej miery sa mi to podarilo, posúďte sám. Vaše hodnotenie, či už záporné alebo kladné, bude rozhodujúce pre môj ďalší život. Prosil by som Vás, aby ste mi objektívne povedali, či to viem, alebo či je moja námaha zbytočná".

Netrpezlivo čakal na odpoveď. A odpoveď prišla. Že by naozaj mohol zostaviť knižku...?

Ondrej Čiliak uprostred uvravenej a uponáhľanej súčasnosti prichádza so slovom básnika prinášajúcim pookriatie, citovú pevnosť, prístav, ktorý je zavše rozčerený vánkom, aby opäť nastala pohoda a uvoľnenie. Nebojí sa pozrieť otvorene na seba, na svojich blízkych, vo vhodnej chvíli obnažiť to, čo ešte nepoznáme, ale tušíme. Hľadá a nachádza súvislosti, češe svoju báseň z jedného kusa, ktorý však hrá viacerými farbami, navodzuje skryté súvislosti, a tak obohacuje svoje básnické prostriedky konkrétnymi reáliami, vecnosťou. Čiliak je svojský a originálny, jeho poézia čitateľa naozaj oslovuje. Nielen dospelého, ale aj detského. Napísal niekoľko básní pre deti, ktoré uverejnil v detských časopisoch. Mnohé básne zostanú trvalou ozdobou slovenskej poézie.

Píše aj eseje, literárnovedné články, recenzie a regionálnu publicistiku, ktoré uverejňuje v slovenských periodikách. Niektoré jeho básne boli preložené do cudzích jazykov, už dve desaťročia sa venuje novým mladým talentom.